

Thomas von Steinaecker

Forsvaret af paradis

Oversat af Camilla Engkjær Laursen

Oversat efter: Thomas von Steinaecker, Die Verteidigung des Paradieses. © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2016. Med venlig tilladelse af S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main.

I begyndelsen var ordet, og ordet var med Gud.
I begyndelsen var det med Gud. Alt er blevet til
igennem ordet,
og uden ordet ville intet være blevet til.
Livet var i det, og livet var menneskenes lys.
Og lyset oplyser mørke,
og mørket har intet bemærket.

DET SORTE HÆFTE

Jeg vågner. Jeg er tørstig. Ikke bare lidt, men mere a la: Jeg dør om ti minutter, hvis jeg ikke får noget at drikke. Det er midt om natten. Mine forældre har slukket for vores homie, huscomputeren, på mit værelse, så jeg ikke spiller på den. Derfor er jeg nødt til at gå hen til lyskontakten, og det selvom jeg er virkelig bange for mørke. Og når jeg siger virkelig, mener jeg skrækkeligt. Jeg tager mod til mig, stiger ud af sengen og stavrer afsted. For hvert skridt klæber mine nøgne fødder fast til parketgulvet. Der dukker et uhyggeligt billede op i mit hoved af, hvordan huden under mine fødder bliver trukket lange. Endelig finder jeg kontakten på væggen. Et kort øjeblik var jeg bange for, at jeg slet ikke befandt mig på mit eget værelse, men i en stor og tom hal uden udgang på en fremmed planet. Men der er kontakten, jeg tænder for den, og det er mit værelse, mit legetøj ligger på gulvet, der står mit klædeskab, og der står mit bord med skærmen. Alligevel ser det anderledes ud i det elektriske lys end i dagslys. Som om der netop var sket noget, der ikke var egnet for børn. Jeg piler ud igennem keglen af lys, der strømmer ud af min dør og ned på gulvet, forbi mine forældres og min lillebrors værelse, forbi arvestykket, et vægtæppe, der viser en glitrende by af guld med tinder og tårne. Endelig er jeg i køkkenet, forpustet råber jeg: ”Lys!”. Computeren udfører min ordre. Jeg er nødt

til at stå på tær for at åbne køleskabet. Jeg strækker mig for at nå mælkekartonen, nu har jeg den. Den er tungere, end jeg havde troet, men i dag rutsjer den ikke ud af mine hænder ligesom sidste gang. Jeg trykker snippen ud, en boble springer med et lavt plop i den trekantede åbning. Hologrammet på kartonen er skønhed deluxe: En ko og en gammel mand med blød hat, gråt skæg og en stav med knaster i hånden smyger deres hoveder mod hinanden. Deres øjne er ikke andet end sprækker af ren og skær salighed. Nedenunder står der et ord, som jeg ved, hvad betyder, selvom jeg ikke kan læse endnu, fordi det er så vigtigt for min mor.

ARTSPASSENDE. Referat: Jeg har ikke vækket nogen og er listet ned i køkkenet om natten helt alene. Mine forældre vil måbe i morgen, når jeg fortæller dem det. Måske bliver de stolte af mig. Som tiden dog går. Sådan siger de nogle gange. Jeg løfter kanten af kartonen op til min mund og mærker mælken rinde igennem min krop, ned igennem min hals, mit bryst, igennem mit hjerte, hvid og kold.

Det var kun i absolutte undtagelsessituationer, at jeg påkaldte mig mindet om sådanne lykkestunder deluxe fra fortiden. Denne morgen blev jeg dog liggende på madrassen, imens de andre allerede rumsterede i stuen nedenunder. Jeg hviskede hvert

eneste gamle ord fra min jeg-tager-mælk-fra-køleskabet-erindring højt for mig selv. Det er frygteligt, at der ikke længere er nogen på vores sæter, der bruger alle disse skønne ord. Men hvad skal de andre også med ord som parketgulv, arvestykke eller artspassende, når det, der virkelig tæller, er forråd, høst og kød? En gang imellem forestiller jeg mig, at de gamle ord er små, slagne væsner, der dør, hvis man ikke tager sig rigtigt af dem.

Jeg var nødt til at stå op. Selvom det lyder lidt underligt, har jeg følelsen af, at jeg er ansvarlig for disse gamle ord. Måske forsøger jeg at huske dem så tydeligt som muligt. Jeg gennemgår ofte min indre liste, som jeg har udarbejdet gennem årene, imens jeg gør rent, slæber foder ud til svinene, eller hvad jeg nu ellers laver. Det hjælper. På min aktuelle top ti over de bedste gamle ord står sludrechatol for tiden på første pladsen. Men håndfast, der står på anden pladsen, er også heftig. Ligesom amnesti. Jeg kan slet ikke få nok af dem. Demonstration, plenarsal, internet. Jeg er bindegal. Det er helt vildt.

Men jeg ville jo fortælle om i dag, om min 15-års fødselsdag. Altså. Jeg var vågen, havde som sagt grublet lidt over et par gamle ord og forlod i højt humør vores soveværelse og klatrede igennem gulvlemmen og ned ad stigen for at ønske

Cornelius, Jorden, Chang, Özlem og Anne, der allerede spiste morgenmad og diskuterede, hvad der skulle gøres, en ”vidunderlig god morgen”. Jeg betonedede ”vidunderlig” lidt, fordi ”vidunderlig” er et godt ord til at fortsætte samtalen, fx med ”jeg ønsker dig en vidunderlig fødselsdag!” eller noget i den retning. Det kan godt være, at jeg så lidt for forventningsfuld ud. Jorden fik i hvert fald det hele galt i halsen igen.

”Synes du?” Han så kun op fra sin tallerken et kort øjeblik og mumlede så i sit lange, tynde skæg: ”Er der noget?”

Nå ja, der var jo faktisk noget, for der var ingen, der ønskede mig tillykke med fødselsdagen. Men der var heller ingen grund til at tude over det, i sidste ende var jeg jo ikke noget barn mere. Derfor sagde jeg til mig selv, at de lige skulle have lov til at vågne. Cornelius ville sikkert være den første, der sagde noget. Uanset hvad tog jeg det som et tegn, at han havde taget sin himmelblå lærredsdragt på. Det er den af hans dragter, der har færrest huller. På trods af varmen har Cornelius altid sine såkaldte sommerdragter på. Men i dag, det var jeg sikker på, havde verdensbedste leder netop taget den himmelblå på for min skyld.

Pludselig hvæste han hen mod døren: ”Gschgsh!”. Forventningens glæde; men så så jeg det utydelige og behårede ansigt igennem ruden, det mørke

væsen, aben, der nysgerrigt pressede sin fugtige snude imod vinduesruden. Jorden, der igen var i verdens dårligste humør, sprang op og stormede ud og begyndte at bande og skrigе uanstændigt, for at bruge et gammelt ord. Med en kølig ro vendte bavianen sin fede, røde popo imod vores hytte og sprang hoppende over græsengen. Den så sig udfordrende omkring og satte sig først i bevægelse igen, da Jorden havde slynget en kæp efter den. Nu kom der også liv i de andre aber, der sad i det store egetræ ved skovbrynet. De skreg og hoppede på grenene af begejstring over skuespillet. En af hunnerne viste grinende tænder, og for mig virkede det, som om hun grinede af mig, Heinz, båthornet. Inde i hytten gjorde den ene efter den anden sig i mellemtiden klar til arbejdet. Jeg var så tæt på at spørge Cornelius, om han ikke havde glemt noget. Uanset om jeg har lavet noget lort eller ej, har 1. februar altid været min festdag, Heinzdag. Som havde hun netop læst mine tanker, sagde Özlem noget sødt, sommerfregnerne på hendes høje kindben dansede, jeg strålede, blev helt vildt glad – det var bare ikke mig, hun talte til. Hun talte derimod til Chang, imens hun samlede sine sorte lokker i en hestehale, inden hun tog ham i hånden og gik sammen med ham. Jeg hørte navnet Romy blive nævnt. De udtalte det meget omsorgsfuldt. De ville altså se til den syge ko, som vi havde døbt,

og som havde haltet siden i går. Jorden var allerede smuttet, selvfølgelig for lige at træne, som han kaldte det. De andre siger, at før i tiden bekymrede han sig udelukkende om dyrene og markerne – og nu laver han ikke andet end sine åndssvage øvelser. Men gode, gamle Anne, tænkte jeg, vores fællesskabs bedstemor havde sikkert fundet på noget til mig! Hun gik hen til Cornelius, han strøg hende over skulderen. Han hviskede noget til hende, jeg kunne igen høre navnet Romy, altid Romy. Anne sukede dybt, det gjorde hun en gang imellem. Hun bandt den stråhat, som hun selv havde flettet, under hagen og så i min retning. Jeg rettede mig op. Hun så mig overhovedet ikke, snerrede et ”nå okay” til Cornelius, og væk var hun. Jeg sværger, det havde nær taget livet af mig alt sammen. Jeg klemte mine hænder, jeg tænkte så det knagede. Var hun sur på mig? Nogle gange kunne hun godt være pissesur, fordi jeg havde siddet og dagdrømt i stedet for at arbejde. Tidligere kaldte Cornelius mig vores Pinocchio og sagde, at jeg skulle passe på, at jeg ikke fik en lang næse af alle de løgne. I omkring et års tid trak det helt vildt i mine arme og ben, og jeg tænkte, at jeg var syg, og når jeg siger syg, mener jeg virkelig syg, indtil de andre fortalte mig, at jeg var ved at komme i det, der hedder puberteten. Så blev det først rigtig slemt. Eller rigtig slemt blev det ikke, men siden da

er jeg vokset lidt næsten hver måned, og derfor stiller jeg mig i al hemmelighed somme tider foran vores spejl ude på lokummet, hvis glas gror grønne pletter som slyngplanterne i vandhullet i skoven. Jeg rører ofte ved min næse. Hvis mine beregninger er rigtige, er den blevet mindst en centimeter længere. Og selvom jeg ved, at det ikke passer, er jeg faktisk nogle gange bange for, at denne centimeter er resultatet af mine pinocchiorelaterede ugeringer.

Som da jeg for eksempel troede, at det endelig var lykkedes mig at bygge en tidsmaskine. Det er faktisk stadig pinligt for mig at skrive om det, selv så mange år efter. Dengang havde Cornelius fortalt mig, at der for et par århundrede siden var en mand, som havde skrevet en historie om sådan en vidundermaskine, og inden undergangen var de klogeste forskere kommet så tæt – han strakte sin lillefinger – de var virkelig kommet så tæt på at have bygget en tidsmaskine. En slags bil, som man kunne køre igennem århundrederne med, frem og tilbage, præcis som man ville. Så jeg fiksede den gamle, ødelagte solcellejeep fra skrotpladsen oppe ved Latschenfeld, skruede en stang fast, bandt knuder på motorkablerne og trykkede på start, og da jeg gav den gas, tænkte jeg: Yeah! Jeg gjorde det! Jeg er rejst tilbage til to dage før ”sorte lørdag”, undergangen. Nu pålægger det mig alene at advare

alle i miles omkreds. Jeg redder byen inden udryddelsen! Amen! Ingen vil dø! Lykke deluxe. Jeg løb afsted. Jeg havde ikke et øjeblik at spille. Selvom jeg kun var otte eller ni dengang, er det virkelig dødpinligt. Og hvem fandt jeg selvfølgelig som den første? Jorden himself, hvilket dog ikke bragte mig ud af fatning dengang, for han havde tidligere været skovridder i Unteralm. Jeg var virkelig fuldstændig overbevist om, at han ikke vidste noget om den forestående katastrofe. Jeg sagde ærligt ”hr. Skovridder, hr. Skovridder!” som et båthorn. Ham: ”Ja?” Mig: ”Hør! Jeg ved godt, at det er svært at tro, men jeg kommer fra fremtiden...” Han rystede på hovedet: ”For helvede, Heinz. Hvad skal der blive af dig?” Jeg kunne have sunket i jorden. Ingen tidsmaskine. Ingen verdensfrelse igennem Heinz, helten. Nada. Niente. Båthornet forblev båthornet. Når jeg tænker over det, er jeg i sandhed den største løgner, man kan forestille sig. Det er forfærdeligt, for enhver, der lyver, har en skidt karakter, og det måtte jeg på ingen måde være, nu som et af de sidste civiliserede mennesker og alt det der. Men det kunne da umuligt være årsagen til, at de alle sammen opførte sig sådan overfor mig i dag, på min fødselsdag! Det er jo så længe siden! Med sin brede ryg vendt imod mig rodede Cornelius i vores fællesskabs kommode. Han så ud

til at være fuldstændig ligeglad med, at jeg stadig var der. Jeg stirrede på den nøgne, runde plet på hans bagehoved, som han omhyggeligt forsøgte at skjule med sit altid præcist skulderlange, grå hår. Vores minikøleskab tændte. Det summede først, så hostede det elektrisk. Der havde dannet sig en vandpyt rundt om det, ligesom vi havde set for et par uger siden. Indeni er det næsten helt frosset til. Måske er det faktisk min skyld, som Chang mente engang, fordi jeg som barn åbnede det for tit, så jeg kunne stryge min finger over den dejlige frostpels. Måske dør det bare af alderdom efter ni år. Men hvad skal vi gøre med alt kødet på slagtedagen, så fyldt som køleskabet er, selvom vi afrimer det hele tiden? I præcis det øjeblik jeg rejste mig, vendte verdens bedste leder sig sporenstregs, for at bruge et af de allermest sexede gamle ord, og rakte mig en mappe med hæfter og en blyant. Han lo triumferende over sin vellykkede deluxe overraskelse.

”Pardon, unge mand, et øjeblik,” sagde han og pegede på gaven med sin frie hånd, idet han hævdede sine buskede øjenbryn, som vidste han heller ikke helt selv, hvor alle de ting pludselig kom fra. ”Et øjeblik. Her har jeg noget til Dem.” Når han er i særligt godt humør, gør han nogle gange det der, kalder én for ”De” og sådan. Det tager livet af mig. Og jeg elsker det. ”Jeg tror, at tiden er

inde. De andre... småborgere," han kløede sig to gange i nakken, da han sagde det, "det kan de andre småborgere ikke finde ud af. Voilà!" Hans ansigt lyste op bag det tykke, grå skæg. "Heinz, fra nu af må du føre logbog over alt det, der sker her! Fra i dag af er du beskytteren af vores fællesskab!"

Han sagde det selvfølgelig ikke sådan. Men jeg sværger, der var en ekstremt højtidelig tone i hans dybe stemme. Og så gav han mig hånden. Det er en gammel skik, som man kun praktiserer i de allervigtigste øjeblikke. Håndtrykket og det, at han kaldte mig "De", gjorde mig næsten vanvittig, og når jeg siger vanvittig, mener jeg lykkelig. Jeg bladrede forsigtigt i hæfterne, der kun var gulnet lidt i kanterne, men derudover var de virkelig perfekt hvide. Min finger strøg blyanten med den gyldne indgravering, Faber.

Jeg kan stadig huske, hvor chokeret jeg blev som barn, da Cornelius forklarede mig, at alt, vi siger og tænker, kun – og vær nu opmærksom – består af seksogtyve bogstaver. 26! Jeg synes ikke, det er ret mange. Cornelius var gået i gang med min undervisning allerede i månederne efter, at Chang og Jordan havde fundet mig ude på den store slette. Drengen skal ikke være nogen plebs, som han sagde. Så han introducerede mig til håndskriftens gamle elitekunst. Men vi måtte holde hus med den smule papir, vi havde på sæteren. Vi havde kun to

numre af Cornelius' retro-filosofi-tidsskrift, Doyen Deluxe, som, det indrømmer jeg gerne, indeholder totalt uforståelige artikler skrevet i det mest sexede gamle sprog, som man kan forestille sig. De to hæfter var snart udfyldt med mine skriveøvelser, der blev skrevet tættere og tættere og oven på hinanden. Men jeg kunne underligt nok ikke stoppe alligevel. Jeg kradsede videre på bordpladen, indtil Jordan brølede af mig. Senere gjorde jeg det i hemmelighed i støvet, der samlede sig overalt hos os, eller i jorden udenfor. Der var et eller andet inden i mig, der gjorde, at jeg hver dag var nødt til at skrive nye sætninger eller små historier, også selvom den næste regn ville skylle det væk. Jeg var så taknemmelig for de hæfter! Men som altid med Cornelius var alt en del af en større plan. Han havde som altid en masterplan. For først i dag, med mine femten år, er jeg gammel og klog nok til den opgave, som han har tiltænkt mig, også selvom det er flere år siden, jeg fik hvide hår på venstre side af mit hoved. Det er rigtig nok. Tusindvis af hvide hår. Men kun på venstre side. Når jeg bliver rigtig klog, vil folk – især folk fra eliten – farve deres hår hvidt bare for at se lige så distingveret ud som mig. Verdens bedste leder tog fat om mine skuldre med sine store hænder og trak mig faderligt ind til sig. Hans brystkasse hævdede sig hurtigt, jeg kunne høre hans hjerte slå.

”Hundrede millioner gange tak!” mumlede jeg. Min stemme knækkede over, som den har gjort det i et års tid nu, hvis jeg ikke passer på, hvilket faktisk er super pinligt. I dette øjeblik var det 100 % ligegyldigt.

Cornelius har jævnlige indskærpet mig, at det i sidste ende er fjollede ord som ”værsartig” og ”tak”, der gør det muligt at forblive et menneske selv efter verdens undergang. Her er en af hans yndlingshistorier fra det sidste århundrede, som han har fortalt mig mange gange: To indsatte, der var dømt til døden, blev befalede at gå ind i henrettelseskammeret. Foran døren tog den ene et skrift tilbage, strakte armen ud og sagde høfligt: ”Værsartig.” Den anden grinede af det og sagde: ”Mange tak,” bukkede og gik indenfor.

Jeg sidder i hytten alene. Jeg skulle egentlig have været i skoven for længst for at samle svampe og sådan. Abekongerne i egetræerne har udført deres formiddagsbrøl for at vise de unge, der igen har prøvet at komme i lag med haremsdamerne, tilbage på deres pladser. De sad der pludselig et par måneder efter undergangen. De andre mener, at de oprindelige ni dyr, der i mellemtiden er blevet til en flok på 32, kommer fra et cirkus. Efter katastrofen må de have kæmpet sig igennem en sammenstyrtet kloakledning og vandret op ad bjerget. Og det taler

igen for at der tilsyneladende ikke findes noget bedre sted at bo end her.

Der er sket et eller andet med mig. Jeg skriver som en sindssyg og vil aldrig forlade dette bord igen. Hver gang jeg rører ved de hvide sider, ved dette allermest sjældne materiale, papir, papir fra den verden, der er gået under, giver det mig kræfter som aldrig før. Derfor har jeg besluttet, at jeg fra i dag vil bruge ethvert ledigt øjeblik til at nedskrive, hvad der hænder os. Jeg sværger, at jeg vil bruge de mest sexede gamle ord, jeg har i min samling. Og my own private masterplan er, at jeg om et år vil overrække en perfekt bog i hæfter til verdens bedste leder, Cornelius, som en gave til gengæld, så han kan se, at han ikke har taget fejl af mig. Helt alvorligt. Jeg vil sørge for, nej, jeg vil sikre mig af, at homo sapiens' kultur her på vores sæter, på vores resort, vil overleve i mine optegnelser, i mine notater, igennem min hånd. For jeg ved, at vi ikke kun kan gå, men også vandre. At vi ikke kun kan æde, men også spise. At vi ikke kun kan høre, men også lytte. Jeg vandrer gerne. Jeg spiser gerne. Jeg lytter gerne.

Og måske er hæfterne bevis på, at mønsteret under min venstre skulder, en tatovering som nogen har lavet på mig inden undergangen, ligesom Faber-indgravningen, et lille kvadrat, hvori to sorte striber er hægtet sammen, betyder mere end de

andre mener. Jeg har altid troet, at den var et tegn på, at jeg oprindeligt var bestemt til en særlig position i samfundet, selvom de andre ikke kender til en lignende tatovering. Cornelius var den eneste, der sagde, at det godt kunne være, også selvom han aldrig havde hørt om det. I dag kan jeg mærke, at hæfterne bringer mig lidt tættere på at løse gåden om min tatovering.

Det er den 1. februar, år 11 efter undergangen. Min femtenårs fødselsdag. Velsignet være den søde LORDs navn.